

Hồi Thứ Ba

Hắc Bạch Sơn Thủy

Nam Hoài Nhân đáng ra một chưởng trong lúc phần nộ nên chưởng thế vô cùng uy mãnh, lão cho rằng nếu đối phương dám không triệt chiêu thì nhất định sẽ thọ thương dưới chưởng của lão. Nhưng đáng tiếc là lão đã đoán sai. Trong chớp mắt chưởng lực vừa nhả ra thì toàn thân người Giang Hải Phong đột nhiên bốc lên cao, tuy nhiên song thủ của chàng vẫn giữ nguyên thế bất biến.

Thế chưởng của Nam Hoài Nhân đánh vào hư không, chẳng những vậy mà thân hình của lão vì xuất chưởng quá mãnh liệt nên bất giác nhào tới trước. Chờ đến lúc lão trụ vững lại thì kiếm gỗ của Giang Hải Phong đã khống chế Lăng Tử Thương và áp chặt vào hữu thủ của lão. Nam Hoài Nhân kêu thảm một tiếng, xương của năm ngón tay đã hoàn toàn nát vụn. Tất nhiên là Lăng Tử Thương cũng bị chàng đoạt được một cách dễ dàng.

Tuy nhiên Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão vẫn không muốn thúc thủ tại đây. Lão vận lực và tung người tới trước một cách liều mạng.

Nhưng ngay lúc đó song mục của Giang Hải Phong chợt hiện sát cơ, trông cứ như một con hổ đói nhìn con mồi.

Chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hảo bằng hữu, lão nằm xuống đi thôi!

Miệng nói nhưng người chàng đã tung lên, song thủ vung ra tựa như thương ưng xòe cánh. Lăng Tử Thương vừa đoạt được trong tay trái không ngừng phát ra thanh âm “vèo vèo”, thế thương vừa đánh vào chí dương huyết của Nam Hoài Nhân.

Nam Hoài Nhân vội lật người lại, song mục trợn trừng, miệng quát lớn:

- Ngươi dám...

Lời chưa dứt thì đã nghe “bịch” một tiếng, thân người của Nam Hoài Nhân như một bị thối rơi xuống sàn thuyền. Trước mãnh lực của Giang Hải Phong thì chiếc thuyền buồm chao đảo như gặp phong ba bão táp. Cũng lúc đó Giang Hải Phong cũng thở phào một hơi.

Kế đó chàng cất tiếng hú một tràng và vung tả thủ quăng chiếc Lăng Tử Thương xuống biển.

Giang Hải Phong trầm ngâm nhìn đại hải một lúc rồi bất chợt trầm nghĩ:

- “Rốt cuộc ta đã giết mấy người rồi?”

Bỗng nhiên chàng rùng mình và nghĩ tiếp:

- “Hồngбет! Nếu sư phụ biết....”

Nghĩ đến đây thì sắc diện vốn nhợt nhạt của chàng càng thêm tái nhợt, thân người chàng cũng bất giác run run. Chàng cắn môi một hồi lâu rồi tự nói:

- Bọn người này đều đáng chết, nếu ta không giết bọn họ thì nhất định bọn họ cũng giết ta. Ta giết bọn họ chẳng qua là để bảo vệ mình mà thôi. Sư phụ không cho phép ta giết người nhưng có lý nào không cho phép ta tự bảo vệ? Chỉ cần ta nói cho người biết tình hình thực tại thì có lẽ...

Gió biển thổi qua người làm cho chàng càng lúc càng thanh tĩnh, sự thực vẫn là sự thực, có hối hận cũng vô ích. Chàng từ từ bước đến mạn thuyền, trong lúc vô ý lại nhìn hai thi thể đang nằm ở đuôi thuyền. Bọn họ đều nằm một cách yên tĩnh, không thấy thương thế và cũng không thấy vết máu. Chàng thầm nghĩ:

- “Bất kỳ người nào cũng không thể phát hiện bọn họ đã chết như thế nào, chuyện này cứ để người trong thiên hạ tha hồ đoán định.”

Nghĩ đoạn chàng tung người phóng lên bờ cát, nghĩ đến ba thi thể trên bờ thì lòng chàng càng thêm trầm trọng, chàng muốn đi tìm một nơi nào đó để chôn bọn họ. Thế nhưng, hiện tại đã có một chuyện kinh dị phát sinh. Thì ra ba thi thể nằm trên cát đã không cánh mà bay.

Giang Hải Phong kinh ngạc đến toát mồ hôi lạnh. Vì trên tiểu đảo này, ngoài những kẻ vừa bị giết, sư phụ và sư đệ Tần Đồng của chàng ở trên đỉnh núi thì còn ai nữa? Lẽ nào còn có địch nhân khác? Sát khí đã qua, chàng không muốn giết người nữa, bây giờ dù có địch nhân khiêu chiến thì chàng cũng không muốn giết người.

Giang Hải Phong lại chạy ra bờ biển, bỗng nhiên chàng thấy chiếc thuyền buồm tự động dịch chuyển ra giữa biển. Thoạt tiên, tình hình này khiến chàng kinh ngạc, chờ đến lúc cảm thấy tình hình có vẻ không đúng thì chiếc thuyền đã ra khơi hơn mười trượng rồi. Giang Hải Phong hốt hoảng bỏ nhào xuống mép nước, lúc này người trên thuyền không đợi chàng lên tiếng mà tự khai khẩu trước bằng một giọng cười vừa thê lương vừa cuồng ngạo. Tràng cười vừa dứt thì một giọng khàn khàn già lão cất lên:

- Tiểu tử họ Giang kia, người hành sự khá lắm... Ngày sau bọn ta sẽ đến thanh toán món nợ này. Rồi cũng có ngày lão phu sẽ trở lại san bằng tiểu đảo này thành bình địa.

Giang Hải Phong cười thầm, chàng lẩm bẩm tự nói:

- Ta sơ suất quá, thì ra đối phương còn có một người nữa.

Chàng ngừng một lát rồi cười lớn và cao giọng nói:

- Lão tiên bối hãy báo danh tánh đi.

Người trên thuyền nói với giọng bi thương:

- Tiểu tử, lão phu họ Chu... tên Kỳ... Người nhớ đấy.

Thuyền càng lúc càng xa bờ, Giang Hải Phong vận nội lực vào đan điền để đẩy thanh âm ra xa, chàng nói:

- Chu Kỳ, sau này chúng ta sẽ gặp lại trên giang hồ, tại hạ cũng phải rời nơi này, lão không cần trở lại nữa.

Chu Kỳ phá lên cười rồi nói:

- Dù người ở chân trời góc biển thì lão phu cũng phải tìm người, tạm thời để cho người ngông cuồng vài ngày đấy.

Lúc này chiếc thuyền buồm đã rời rất xa tiểu đảo, trong mắt Giang Hải Phong thì nó chỉ còn là một chấm đen trên mặt biển. Kết quả này hoàn toàn ngoài tiên liệu của chàng, chàng đứng ngẩn người một lúc rồi mỉm cười, tự nói:

- Chuyện sau này hãy để sau này tính tiếp.

Nói đoạn chàng quay người cất bước, nơi này hiện đã không khiến chàng lưu luyến nữa.

Trong cốc động phía bên kia mỏm đá, Tịch Ti Ti đang nóng lòng chờ Giang Hải Phong trên chiếc thuyền nhỏ, trên mũi thuyền có thắp một ngọn đèn lồng. Sóng biển từ ngoài khơi cuộn vào, làm cho chiếc thuyền không ngừng bênh bồng. Tịch Ti Ti phải dùng hai mái chèo để giữ thanh bằng, song mục không ngừng ngóng đông ngóng tây với vẻ khẩn trương vô cùng.

Còn như Giang Hải Phong thì sao? Sau khi Chu Kỳ trốn đi thì chàng thì triển khinh công phóng lên một vách núi cao vừa trơn vừa dốc. Chàng muốn đi gặp Ngân Hà lão nhân lần cuối, chàng định thừa nhận sai lầm của mình trước mặt sư phụ và xin người tha thứ.

Sau mười lần tung lên hạ xuống thì chàng đã đến đỉnh núi cao nhất trên tiểu đảo. Chàng đến trước tảng đá lớn với sắc diện nhợt nhạt và tâm tình cực kỳ đau xót. Chàng định đẩy cửa đá thì bỗng nhiên nghe “cách” một tiếng, cửa đá lập tức mở ra.

Tần Đồng từ bên trong bước ra ngoài, sắc diện của Tần Đồng rất thâm trầm, khi nhìn thấy Giang Hải Phong thì dường như hơi ngạc nhiên.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Sư đệ, sư phụ ngủ rồi chăng?

Tần Đồng quay lại nhìn rồi bước đến gần Giang Hải Phong, chàng nói với vẻ thần bí:

- Đi, qua bên kia nói chuyện.

Trong lòng Giang Hải Phong chợt động, chàng theo Tần Đồng đến cạnh một gốc cây rồi không nhin được nên cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tần Đồng nhìn thẳng lên mặt sư huynh và nói:

- Sư ca, chuyện sư ca làm tốt quá nhỉ?

Giang Hải Phong bất giác chau mày, chàng nói:

- Ta đang muốn đến nói rõ với sư phụ, lẽ nào người đã biết cả rồi?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Có chuyện gì có thể qua mắt được sư phụ? Sư ca, thủ đoạn của sư ca quá tàn nhẫn đấy.

Giang Hải Phong càng chau mày, chàng nói:

- Nói vậy là người cũng thất tất cả à?

Tần Đồng gật đầu.

Giang Hải Phong thở dài một hơi, rồi nói tiếp:

- Đã vậy thì tại sao đương thời người không ngăn cản ta?

Câu này khiến Tần Đồng đỏ mặt, nhưng vì trời tối nên Giang Hải Phong cũng không nhìn thấy. Tần Đồng hắng giọng và nói:

- Tiểu đệ chỉ phát hiện sau khi sự việc đã xảy ra.

Giang Hải Phong gượng cười, nói:

- Như vậy là người đã bấm báo với sư phụ phải không?

Tần Đồng càng đỏ mặt, chàng vội nói:

- Sư phụ lệnh cho đệ đi thăm dò động tĩnh, sư ca biết đấy, tiểu đệ không dám giấu sư phụ điều gì.

Giang Hải Phong trừng mắt, chàng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Nên người đã nói toàn bộ sự thật, phải không?

Tần Đồng gật đầu, nói:

- Sư ca phải tha lỗi cho đệ thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng nói:

- Nhưng người có biết là bọn họ chủ động đến xâm phạm ta không? Nếu ta không làm thế thì bọn họ sẽ giết ta mất.

Tần Đồng ngẩng đầu lên, chàng ấp úng nói:

- Chuyện này... chuyện này thì đệ không rõ.

Giang Hải Phong nghiêng rằng, bỗng nhiên chàng quay người và nói:

- Ta đi gặp sư phụ đây, ta muốn gặp người để giải thích...

Tần Đồng vội kéo Giang Hải Phong lại và nói:

- Sư ca không nên đi, sư phụ đang tức giận...

Giang Hải Phong ngăn người, chàng nói:

- Ta phải giải thích rõ ràng với sư phụ mới được.

Tần Đồng càng giữ chặt sư huynh, chàng nói:

- Sư ca đừng đi. Theo đệ thấy thì tốt hơn hết là sư ca nên quay về.

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Giang Hải Phong với ánh mắt rất quan tâm và xúc động, Tần Đồng nói tiếp:

- Cũng may là công phu của sư ca đã học xong, sư phụ chẳng còn gì để dạy cho sư ca nữa, sư ca nghĩ xem có đúng hay không?

Giang Hải Phong sững sờ trong nhất thời, vì chàng thật không ngờ Tần Đồng lại nói những lời như thế, đây là một câu vong ân bội nghĩa, khiến người nghe phải rùng mình.

Tần Đồng nhìn lên mặt Giang Hải Phong rồi nói tiếp:

- Sư ca thử nghĩ xem, sư phụ đã là một người tàn phế, sư ca hà tất phải cầu xin sư phụ tha thứ. Sư phụ sẽ không thể cho sư ca tha thứ gì nữa đâu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, chàng giật tay ra và nói:

- Không sai, ta phải rời khỏi nơi này.

Tần Đồng lộ vẻ vui mừng, nhưng Giang Hải Phong lại nói tiếp:

- Nhưng ta không thể quên hồng ân của sư phụ đối với ta trong mười năm qua, ta không thể vong ân bội nghĩa.

Chàng lại cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Sư đệ, đa tạ người quan tâm đến ta!

Tần Đồng nói:

- Đây chỉ là ý kiến của đệ theo lập trường của sư ca mà thôi, sư ca thừa biết là đệ rất tốt với sư ca mà.

Hình như Giang Hải Phong hơi phẫn nộ, chàng cười ha hả một tràng rồi nói:

- Đa tạ người!

Tần Đồng bị tràng cười làm cho kinh ngạc, chàng quay đầu nhìn lại rồi khẽ nói:

- Nói khê thôi... Sư phụ nghe được đấy.

Quả nhiên là Ngân Hà lão nhân đã nghe thấy, từ trong thạch thất, lão lớn tiếng hỏi:

- Kẻ nào đến đó? Tần Đồng! Tần Đồng!

Tần Đồng lập tức trả lời rồi ra hiệu cho Giang Hải Phong vừa nói:

- Mau đi thôi! Mau đi thôi!

Giang Hải Phong cười nhạt rồi đứng thẳng người lên, lớn tiếng nói:

- Sư phụ, là đệ tử đến. Đệ tử là Hải Phong!

- Thế à?

Giọng nói của Ngân Hà lão nhân có vẻ kỳ quái. Nhưng trong chốc lát thì giọng nói trở nên phần nộ cực kỳ, lão nói:

- Người... người còn đến đây làm gì?

Giang Hải Phong cơ hồ như muốn quỳ xuống, hai mắt rơi lệ, chàng nói:

- Sư phụ, đệ tử sai rồi. Nhưng xin sư phụ cho đồ nhi nói nguyên do, xin sư phụ tha thứ cho đồ nhi.

Ngân Hà lão nhân thở dài, rồi nói:

- Hài tử! Người đi đi, từ nay về sau người đã không còn là đệ tử của Ngân Hà lão nhân, vĩnh viễn ta không thừa nhận người nữa.

Từ trong thạch thất truyền ra một tiếng ho sù sụ.

Giang Hải Phong không nhịn được nên tiến lên trước mấy bước, chàng định đẩy cửa đá thì chợt nghe Ngân Hà lão nhân nói:

- Không được vào!

Tiếp theo là tiếng gọi lớn:

- Tần Đồng! Tần Đồng! Người chớ để hấn vào, người vào lấy tiền đưa cho hấn rồi bảo hấn đi đi.

Tần Đồng vội đáp:

- Hài nhi tuân mệnh.

Chàng nhìn qua Giang Hải Phong rồi khê nói:

- Sư ca... Sư ca đi đi thôi!

Giang Hải Phong ngơ ngẩn, chàng cúi đầu và hỏi:

- Sư phụ, đồ nhi có thể đi, nhưng xin sư phụ cho đồ nhi gặp mặt người lần cuối, đồ... đồ nhi vẫn là đệ tử của người mà.

Ngân Hà lão nhân cười nhạt rồi nói:

- Hải tử, ngươi đã không còn là đệ tử của ta nữa, đệ tử của ta chỉ có một người, là Tần Đồng, trước đây ta... ta đã nhìn lầm ngươi rồi.

Giang Hải Phong lại rơi lệ, chàng nói:

- Nhưng sư phụ đã nói, đồ nhi là truyền nhân y bát của người mà?

Ngân Hà lão nhân nói:

- Hiện tại đã không phải như vậy, truyền nhân y bát của ta là Tần Đồng.

Tần Đồng chợt lộ vẻ hoan hỉ nhưng chàng lập tức làm ra vẻ ngây ngô và nói:

- Sư phụ, xin tha thứ cho sư ca một lần này đi.

Ngân Hà lão nhân cười nhạt, nói:

- Người không cần nói giúp hấn, cả đời ta hành sự đều như chém đinh chặt sắt, lời đã nói ra thì quyết không thay đổi.

Tần Đồng vội cúi người, nói:

- Vâng, thưa sư phụ.

Nói đoạn chàng quay sang Giang Hải Phong và gượng cười, nói:

- Làm thế nào bây giờ?

Giang Hải Phong cũng quay sang cười nhạt với Tần Đồng rồi nói với Ngân Hà lão nhân trong thạch thất:

- Sư phụ, có thể đệ tử không đủ tư cách tiếp nhận y bát của người, nhưng xin niệm tình mười năm theo sư phụ, đệ tử chưa từng sai phạm việc gì, lẽ nào vì việc đệ tử giết mấy tên ác tặc mà sư phụ nhẫn tâm...

Ngân Hà lão nhân cắt lời, nói:

- Hải Phong, ngươi không cần nói nhiều. Tần Đồng đã nói với ta chuyện này, hấn là một hảo hải tử không biết nói dối, ta tin tưởng hấn.

Lúc này Tần Đồng có vẻ không được tự nhiên, chàng nói:

- Sư phụ còn mệt, xin người nên nói ít lại một chút.

Ngân Hà lão nhân thở dài, nói:

- Đúng vậy! Ta chẳng còn gì để nói nữa.

Lão ngừng một lát rồi hỏi Hải Phong:

- Trên người ngươi có tiền không? Ta có thể cho ngươi chút tiền làm lộ phí, ngươi mau đi đi thôi.

Lão lại gọi lớn:

- Tần Đồng, mau vào lấy cho hẩn.

Tần Đồng vội đáp một tiếng rồi bước vào thạch thất.

Giang Hải Phong vội kêu lên:

- Tần Đồng, người đứng lại.

Tần Đồng dừng bước, quay lại hỏi:

- Có chuyện gì?

Giang Hải Phong nói:

- Ta đã hiểu rõ mọi chuyện, ta hỏi người nhé, người đã nói những gì trước mặt sư phụ?

Tần Đồng so vai rồi nói:

- Tiểu đệ có nói gì đâu? Chẳng qua là nói theo sự thật, mắt thấy tai nghe mà thôi.

Giang Hải Phong rất phần nộ, nhưng chàng cố nhẫn nhịn, chàng rung giọng nói:

- Đã là sự thật, tại sao người không nói ra?

Tần Đồng định khai khẩu thì Ngân Hà lão nhân đã lên tiếng:

- Tần Đồng, không cần nói nhiều, vào lấy tiền cho hẩn đi.

Tần Đồng cười nhặt với Giang Hải Phong và nói:

- Mọi chuyện tiểu đệ phải nghe lời sư phụ thôi.

Nói đoạn, chàng cất bước đi vào thạch thất. Lúc này Giang Hải Phong đã rõ mọi chuyện, chàng căm hận nói:

- Tần Đồng, người quá vong ân bội nghĩa rồi, người quên hai năm qua ta đã giúp người như thế nào rồi.

Tần Đồng chưa kịp khai khẩu thì Ngân Hà lão nhân đã nói:

- Người cho rằng không có người thì ta chẳng còn cách nào truyền công phu cho hẩn sao?

Dường như lão nhân cố chấp, quật cường này đang rất phần nộ, lão cười một tràng rồi nói tiếp:

- Ta nói cho người biết, từ nay về sau ta sẽ đem toàn lực truyền thụ tất cả công phu cho hẩn, hẩn quyết sẽ không thua kém người.

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Sư phụ, người đã không tha thứ cho đệ tử thì đệ tử cũng không miễn cưỡng, chỉ có điều đệ tử muốn nói với sư phụ một câu cuối cùng là: xin người hãy tin tưởng đệ tử, bằng không...

Chàng lại thở dài rồi nói tiếp:

- Cả đời sư phụ đã tiếp xúc với vô số người, không ngờ về già lại u ám như vậy...
Ôi!

Ngân Hà lão nhân run giọng nói:

- Người... nói xằng nói bậy gì thế? Người chọc cho ta tức chết chẳng?

Giang Hải Phong rơm rớm mắt lệ, chàng nói:

- Sư phụ, đệ tử chẳng ra gì nhưng tự tin là vẫn thành tâm chính ý đối với sư phụ, thị phi hay hắc bạch, ngày sau sư phụ sẽ tự biết, bây giờ nói nhiều cũng vô ích. Chỉ có điều, sư phụ phải nhớ, Tần Đồng không phải là kẻ có thể tin cậy, nếu sư phụ truyền hết công phu cho hắn thì e rằng ngày sau...

Nói đến đây thì chàng vô cùng đau lòng, hai tay phải ôm chặt lấy ngực. Lúc này chàng nghe Tần Đồng và sư phụ thầm thì mấy câu gì đó, nhưng vì thanh âm quá nhỏ nên nghe không rõ ràng.

Không lâu sau thì thạch môn lại mở, Tần Đồng đứng ngay cửa với bộ mặt đầy vẻ phần nộ, tay cầm một túi vải, chàng nói:

- Bây giờ sư ca có nói gì thì sư phụ cũng không tin, chúng ta là sư huynh đệ nên tiểu đệ cũng không nhẫn tâm thấy sư huynh đói rét mà chết ở đầu đường xó chợ. Đương nhiên...

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Sư ca có võ công hơn người nên có thể cướp của ở bất cứ nơi nào, gói tiền này...

Giang Hải Phong không kiên nhẫn chịu đựng được nên tung người đến trước. Tần Đồng kinh hãi, vội vàng dùng bọc tiền làm ám khí mà đánh ra. Bọc tiền xuất thủ mang theo một đạo kinh lực uy mãnh, thế công nhằm đánh thẳng vào mặt Giang Hải Phong.

Tuy trong lúc xuất kỳ bất ý nhưng làm sao bọc tiền có thể đả thương được Giang Hải Phong? Chàng chỉ vung hữu thủ lên thì bọc tiền đã nằm gọn trong tay rồi. Chàng cười nhạt, nói:

- Ta không tiện trừng trị ngươi trước mặt sư phụ.

Ngân Hà lão nhân cắt lời, nói:

- Hải Phong, trước mặt ta mà ngươi dám hung dữ như thế sao? Người... người phản rồi... phản rồi...

Nhất thời Giang Hải Phong đứng trở người ra như pho tượng, lệ không ngừng rơi, chàng vừa dậm chân vừa nói:

- Được rồi! Sư phụ... không cần tức giận, đồ nhi đi ngay đây.

Giọng của chàng trở nên thê lương, chàng nói tiếp:

- Sư phụ... Đệ tử đi rồi thì người phải khá bảo trọng.

Bỗng nhiên chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn qua Tần Đồng và nói:

- Chẳng biết sư phụ nghe lời quỷ gì của người mà nhẫn tâm đoạn tuyệt cảm tình mười năm. Người là kẻ cực kỳ âm hiểm. Ta... ta nhìn lầm người rồi.

Tần Đồng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Giang Hải Phong trầm ngâm một lúc rồi thở dài, nói:

- Tuy ta đi, nhưng nếu sư phụ có mệnh hệ gì thì... Tần Đồng người phải cẩn thận đấy...

Nói đến đây thì song mục của chàng chớp xạ hàn quang, chàng lạnh lùng nói tiếp:

- Người đừng mơ hồ thoát khỏi song thủ của ta.

Nói đoạn chàng lui bước rồi khom người hành lễ với Ngân Hà lão nhân trong thạch thất và nói:

- Sư phụ, đồ nhi đi đây, người chớ quên những lời đồ nhi nói, bằng không thì ngày sư phụ truyền thụ hết võ công cũng là ngày họa đến thân... Còn thanh bảo kiếm sư truyền, bất luận thế nào sư phụ cũng chớ truyền cho hấn. Không phải là đệ tử có lòng tham, nhưng sư phụ phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy hành sự.

Ngân Hà lão nhân không nói gì mà liên tục cười nhạt.

Giang Hải Phong thấy sư phụ cố chấp như vậy thì bất giác càng đau lòng, dường như chàng đã đoán được kết cuộc vị lai của sư phụ. Mười năm ân tình, bây giờ đoạn tuyệt, tự nhiên là bất nhẫn, chỉ có điều Giang Hải Phong hiểu rất rõ tính khí của Ngân Hà lão nhân, nên nói nhiều cũng vô ích. Vả lại, chàng vốn cũng đã có kế hoạch rời khỏi tiểu đảo này. Bởi lẽ, nếu chàng không rời khỏi nơi này thì sẽ có không ít người tìm chàng phục thù, như vậy há chẳng làm bại lộ nơi ẩn thân của Ngân Hà lão nhân sao?

Đã hơn một lần Ngân Hà lão nhân nói với chàng là sát nghiệp của lão quá nặng, kẻ thù vô số, một khi bại lộ tung tích thì hậu quả thật khôn lường. Hiện tại, Giang Hải Phong đã nói hết lời, chàng thở dài rồi quay người phóng đi như bay.

Đi được một đoạn thì chàng chợt nhớ bọc tiền trong tay nên bất giác cười nhạt rồi tự nói:

- Sư phụ quá xem thường ta rồi, bằng vào mười năm đọc sách và khổ luyện võ công, Giang Hải Phong này há có thể bị chết đói sao?

Chàng lại nghĩ đến những lời nói mỉa mai của Tần Đồng nên muốn đem bọc tiền trả lại. Đang lúc do dự bất quyết thì đột nhiên nghe “vù” một tiếng, một chấm đen bay

đến như tia chớp. Giang Hải Phong vừa thấy hình dạng ám khí thì biết ngay đó là Ngũ Mang Châu, loại ám khí mà bình sinh sư đệ của chàng thường thi triển.

Ám khí này cực kỳ độc, bản thân ám khí có hình dạng như một quả hạnh đào, nhưng trên mặt có nhiều gai tua tủa như lông bò. Giang Hải Phong chẳng biết trên ám khí có độc dược hay không nên không dám dùng tay bắt. Chàng ngoái đầu qua một bên, ám khí lướt qua sát bên tai.

Giang Hải Phong nộ khí quát:

- Giỏi cho Tần Đồng, người dám hành hung đối với ta ư? Để xem người có thể chạy đi đâu?

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã bốc lên cao rồi bổ nhào đến chỗ phát ra ám khí. Thế nhưng Tần Đồng cũng không tầm thường, ám khí vừa đánh hụt thì thân hình đã lướt đi như gió.

Chàng phóng lên một tảng đá cao rồi cười nhạt, nói:

- Phụng mệnh sư phụ, nếu phản đồ trở lại thì phải giết bằng mọi thủ đoạn.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác rung mình. Chàng không dám tin lời này xuất ra từ miệng sư phụ, vì thế mà nhất thời đứng ngẩn người như tượng gỗ.

Tần Đồng vừa nói xong thì lại tung người lên, hữu thủ vung ra kèm theo tiếng quát:

- Xem đây!

Lần này Tần Đồng dùng đấu pháp Nhất Chưởng Tam Tinh mà chàng từng nghiên cứu với Giang Hải Phong. Ba viên Ngũ Mang Châu hợp thành hình chữ phẩm đánh vào ba đại huyệt trên mặt và ngực của đối phương.

Do nhất thời thất thần nên ám khí gần đến trước mặt thì Giang Hải Phong mới phát hiện, chàng cười nhạt, nói:

- Người mà xứng à!

Lời vừa phát ra thì người chàng lách qua trái, hữu chưởng vận nội công thi triển Nhị Phục Thủ đánh ra ngoài. “Vù” một tiếng, ba viên Ngũ Mang Châu đều bị đánh văng qua bên kia tảng đá.

Tần Đồng thấy đối phương có thể dùng chưởng đánh rơi ám khí thì kinh hãi vô cùng. Chàng ngăn người giây lát rồi tung người phóng đi và cười nhạt, nói:

- Cho người sống thêm vài canh giờ nữa rồi hãy tính.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Đi như thế là dễ dàng cho người quá rồi.

Lời vừa phát thì người cũng tung lên, chớp mắt đã đến sau lưng Tần Đồng.

Chàng không muốn dả thương sư đệ của mình nhưng lại muốn trừng trị đôi chút để hả cơn giận trong lòng. Miệng quát “đánh” một tiếng, hữu chưởng lập tức vung ra với bốn thành chưởng lực.

Trong thâm tâm chàng chỉ muốn đánh ngã Tần Đồng mà thôi, nhưng chàng lại quá xem thường Tần Đồng. Trong bốn năm qua Tần Đồng luôn khổ luyện nên thành tựu cũng không tầm thường.

Chưởng lực của Giang Hải Phong vừa xuất thì Tần Đồng đã thi triển thế Hoàng Long Chuyển Vĩ xoay người lại, hữu thủ xòe ra nhằm mạch môn của Giang Hải Phong mà chụp tới. Chiêu này xem ra tuy bình thường, không có gì kỳ lạ nhưng Giang Hải Phong không muốn để đối phương chạm vào mình nên vội soạt chân phải qua một bên và thu chưởng lực lại.

Tần Đồng thừa biết công lực của mình còn kém xa Giang Hải Phong nên cũng không dám luyện chiến. Chàng vội thu chiêu và tung người phóng đi, đồng thời miệng phát ra một tràng cười nhạt, rồi nói:

- Hiện tại xem như ta sợ ngươi là được rồi.

Tuy không muốn dả thương hấn, nhưng Giang Hải Phong đã quyết tâm phải trừng trị Tần Đồng một trận, chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Tần Đồng, ngươi đừng hòng chạy thoát.

Người theo tiếng mà tung lên, thân pháp nhanh như sao xẹt, một lên một xuống thì chàng đã đến sau lưng Tần Đồng rồi.

Lần này Tần Đồng thật sự kinh khiếp, chàng xoay người và vung hữu thủ ra, “soạt” một tiếng, theo đó là một quả Ngũ Mang Châu bay thẳng vào mặt Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vận chưởng lực đẩy ra, quả Ngũ Mang Châu bị đánh qua một bên rồi rơi xuống đất. Cùng lúc đó, thân hình của Giang Hải Phong lại phóng lên như thân vượn, chàng dùng Đại Lực Kim Cương Chưởng chụp xuống hai đầu vai của Tần Đồng.

Tần Đồng muốn quay người nhưng đã muộn, chàng vận lực đẩy thoát ra và kinh ngạc kêu lên:

- Ngươi... ngươi muốn làm gì thế?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đồ vô sỉ, cút đi!

Lời vừa phát ra thì song thủ đẩy mạnh tới trước, Tần Đồng đã vận đủ công lực xuống hai chân nhưng vẫn phải chạy tới trước mấy bước rồi ngã nhào ra đất. Tuy

nhiên phản ứng của chàng cũng khá bén nhạy, hai tay vừa tiếp đất thì thân người lại phóng lên, nhưng bất luận thế nào thì đầu gối của chàng cũng bị đá sỏi trên mặt đất làm cho trầy trụa nhiều chỗ.

Tần Đồng chẳng dám nói thêm một câu gì nữa. Chàng tung người lướt đi như bị ma rượt sau lưng, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong cười ha hả một tràng rồi nói với theo:

- Tần Đồng, lần này ta tha cho người đó, người phải khá mà giữ mình.

Chàng đứng trên đỉnh một tảng đá lớn, mắt nhìn tứ phương bát hướng nhưng trên mặt chẳng có biểu cảm gì. Dường như những bi phần, thất vọng và thương tâm tích tụ trong lòng đã bị gió biển thổi đi.

Chàng nghĩ:

- “Tất cả mọi chuyện đều quá bất ngờ, sư phụ tuyệt tình như thế, còn Tần Đồng thì...”

Nhưng những chuyện này không thể ảnh hưởng đến sự tồn tại của chàng. Giang Hải Phong lại nghĩ tiếp:

- “Ta nhất định phải làm những chuyện tốt, ta muốn bọn họ phải lác mắt mà nhìn. Rồi một ngày nào đó sư phụ sẽ hiểu ra...”

Nghĩ đoạn, chàng nụ cười, rồi tự nói:

- Ta nhất định phải đi, nơi này đã không còn lưu luyến và cũng không thể tiếp tục ở lại được.

Thế là chàng từ từ cất bước đi xuống triền núi rồi tiến về phía mỏm đá nhô ra biển. Đêm tối mờ mịt, chàng thấy một ngọn đèn nhỏ đang chao động trên sóng biển nên cất tiếng hú dài rồi lao người phóng đến.

o O o

Lúc này Tịch Ti Ti đang sốt ruột chờ đợi, nàng nhìn trái nhìn phải rồi thầm nghĩ:

- “Hay là hắn đã quên? Tại sao giờ này vẫn chưa đến?”

Ý nghĩ chưa dứt thì chiếc thuyền bỗng nhiên chao đảo rất mạnh, tựa như bị một con sóng lớn đánh vào. Tịch Ti Ti vội dùng mái chèo giữ cho thuyền thăng bằng.

Nàng chưa kịp ngẩng đầu nhìn lên thì đã nghe một giọng nói lạnh lùng:

- Cô nương, có thể đi rồi đấy!

Tịch Ti Ti kinh ngạc, nàng quay lại thì thấy Giang Hải Phong đã ngồi trên thuyền từ lúc nào rồi. Nàng đỏ mặt và buột miệng hỏi:

- Này, người đến từ lúc nào vậy?

Tuy tâm sự nặng nề nhưng vẻ mặt của Giang Hải Phong vẫn lạnh lùng bình thản như trước, chàng nói:

- Mới đến không lâu. Chúng ta đi thôi!

Tịch Ti Ti thấy vẻ mặt lạnh lùng của chàng thì đoán ra, nhất định là chàng đã gặp phải chuyện gì không như ý. Nàng vừa chèo thuyền vừa hỏi:

- Địch nhân có đến không?

Giang Hải Phong chỉ gật đầu, không đáp.

Tịch Ti Ti lại hỏi:

- Người đã làm gì bọn chúng?

Giang Hải Phong ngược nhìn nàng với vẻ khó chịu, chàng nói:

- Cô nương không cần hỏi nhiều, chuyện này chẳng hề liên quan gì đến cô nương.

Tịch Ti Ti trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp:

- Chúng ta đi đâu?

Giang Hải Phong ngược nhìn trời rồi cười nhạt, nói:

- Tại hạ cũng chẳng có một nơi nhất định nào để đi tới.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì bất giác ngớ người.

Giang Hải Phong nhìn nàng rồi nói tiếp:

- Tại hạ đã sống trên tiểu đảo này mười năm rồi. Mười năm trước tại hạ ở tại cố hương Tương Dương.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói:

- Ta biết, Tương Dương là ở Tứ Xuyên, phải không?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Sai rồi, là ở Hồ Bắc. Nhưng cách Tứ Xuyên cũng không xa mấy.

Tịch Ti Ti lại đỏ mặt, nàng gượng cười, nói:

- Ta không thông thạo địa lý, người đừng cười ta nhé.

Giang Hải Phong lại mỉm cười rồi dỗi mục quang nhìn ra biển.

Qua hai lần mỉm cười của chàng thì Tịch Ti Ti càng tin tưởng rằng chàng vốn không phải là người quá lạnh lùng. Nàng biết rằng, một kỳ nhân như chàng thì tất phải có tính cách đặc biệt, bất giác nàng mong ước, nếu tính cách của chàng ôn hòa hơn một chút thì hay biết mấy.

Giang Hải Phong nhìn mặt biển một lúc rồi chợt phát hiện Tịch Ti Ti đang nhìn mình, chàng chau mày hỏi:

- Sao cô nương lại nhìn tại hạ như vậy?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói:

- Ta thấy ngươi là một người rất kỳ quái, đầu tóc của ngươi luôn để dài như thế à?

Giang Hải Phong đưa tay vén tóc ra sau rồi lắc đầu, nói:

- Trước đây không phải vậy.

Tịch Ti Ti nói:

- Hiện nay nam nhân đều để tóc dài rồi kết bím, tóc ngươi như thế cũng...

Vừa nói đến đây thì Giang Hải Phong đã cắt lời:

- Đó là bọn vương tôn công tử, một đại hán chân chính không thể như vậy.

Tịch Ti Ti nói:

- Nhưng hiện nay mọi người đều như thế, nếu một mình ngươi ngoại lệ thì e rằng sẽ có phiền phức.

Giang Hải Phong lạnh lùng lắc đầu.

Tịch Ti Ti biết cá tính quật cường của chàng, nếu mình nói thêm nữa tất sẽ khiến chàng nổi giận, vì vậy nàng chuyển qua đề tài khác:

- Bây giờ chúng ta đi Tương Dương chẳng?

Giang Hải Phong lắc đầu rồi lại gật đầu, chàng nhìn cô nương ngây thơ trước mặt một lúc lâu rồi từ từ nói:

- Lần này tại hạ không đến một nơi nào nhất định cả, tại hạ chỉ muốn hành tẩu trên giang hồ. Cô nương biết đấy, tại hạ đã tĩnh tu trên hoang đảo này mười năm rồi, bây giờ cần phải động thôi.

Nói đến đây thì song mục của chàng xạ kỳ quang, trông thân hình khô ngô tuấn tú của chàng càng giống một vị anh hùng cái thế.

Tịch Ti Ti mãi nhìn chàng, chẳng biết thế nào mà nàng cảm thấy sự kính trọng chột trĩu dậy trong lòng. Nàng vừa chèo thuyền vừa mỉm cười, nói:

- Ta đã thấy qua bản lĩnh của ngươi, sau khi đến Trung Nguyên thì e rằng chẳng có ai đánh lại ngươi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Cô nương sai rồi, nên biết núi cao còn có núi cao hơn, trên giang hồ còn có nhiều cao thủ mạnh hơn tại hạ.

Tịch Ti Ti tròn xoe song mục, nàng ngạc nhiên kêu lên:

- Trời đất, bản lĩnh cao cường hơn ngươi thì há chẳng phải là thần tiên hay sao?

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng cảm thấy cô nương ngây thơ vô tà này cũng khá thú vị, chàng gật đầu rồi nói:

- Tại hạ vào Trung Nguyên lần này có thể nói là lạ người lạ đất, cô nương có muốn bồi tiếp tại hạ một đoạn đường không?

Tịch Ti Ti vội nói:

- Đương nhiên là muốn. Ta còn phải theo người học công phu nữa chứ.

Giang Hải Phong mỉm cười nhưng hơi chau mày, chàng nói:

- Học công phu là một chuyện khác, chỉ có điều tại hạ phải nói cho cô nương biết, cô nương đã là một đại cô nương rồi đấy.

Tịch Ti Ti ngớ người, nàng hỏi:

- Đại cô nương thì sao chứ?

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua mặt nàng và nói:

- Cùng hành tẩu với một đại cô nương thì rất bất tiện, do vậy cô nương cần phải hóa trang một chút, thế nào?

Tịch Ti Ti vui vẻ bật cười, nàng nói:

- Đây là một ý kiến hay, ta sẽ hóa trang thành một thư đồng, được chứ?

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Rất tốt! Nhưng như vậy thì vất vả cho cô nương quá...

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói:

- Có đáng là gì, đệ tử theo hầu sư phụ là chuyện thường, miễn sao người dạy công phu cho ta là được rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Công phu của tại hạ vốn không truyền cho ngoại nhân, đối với cô nương là ngoại lệ đấy, cô nương chớ đòi hỏi quá nhiều. Bằng không thì sau khi lên bờ, đường ai nấy đi.

Nói đoạn chàng dỗi mắt nhìn ra biển.

Tịch Ti Ti bất giác ngớ người, nhưng do gần gũi chàng nhiều ngày nên ít nhiều nàng cũng quen với tính cách lạnh lùng của chàng.

Nàng háng giọng rồi mỉm cười, nói:

- Được, xem như ta phục người.

Lúc này phương đông đã ứng hồng, mặt biển ít sóng nên thuyền lướt đi như bay. Giang Hải Phong đứng trước mũi thuyền nhìn vào đại lục, chàng đã thấy bóng đen thấp thoáng ẩn hiện trong tầm mắt. Bất giác chàng chau mày, nói:

- Cô nương, chèo thuyền chậm quá. Nào, đưa cho tại hạ, chúng ta cần phải vào bờ trước khi mặt trời mọc.

Tịch Ti Ti “hứ” một tiếng rồi nói:

- Đừng nói mò, thuyền đi thế này mà còn kêu chậm!

Tuy nói thế nhưng nàng vẫn đứng lên nhường vị trí cho Giang Hải Phong. Giang Hải Phong ngồi xuống ngay ngắn rồi nắm chặt hai mái chèo khuấy mạnh một cái, chiếc thuyền nhỏ lập tức lướt đi như mũi tên.

Tịch Ti Ti vô cùng thán phục, nàng buột miệng kêu lên:

- Tuyệt lắm!

Giang Hải Phong nói:

- Cô nương luôn miệng nói là theo tại hạ học công phu nhưng lại bỏ qua cơ hội, cô nương cần phải nhớ, từ nay về sau tại hạ sẽ truyền công phu cho cô nương không theo một thời gian nhất định nào và cũng không nói trước với cô nương.

Chàng ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Cô nương phải dựa vào cơ trí, từng nơi từng lúc đều chú ý lĩnh hội, nên biết cơ hội không đến lần thứ hai. Bất luận là môn công phu nào, tại hạ cũng không diễn luyện lần thứ hai.

Tịch Ti Ti chợt hiểu ra, nhất thời nàng ngẩn người nhìn chàng mà không nói một lời.

Giang Hải Phong lại mỉm cười, nói:

- Vừa rồi cô nương cho rằng tại hạ chơi trò đánh cá chẳng? Thế thì cô nương sai rồi, công phu đó kêu bằng Nhạn Điểm Thu Loan.

Tịch Ti Ti có vẻ thất vọng, nàng gượng cười, nói:

- Tại sao người không thể cảnh tỉnh ta trước một chút?

Giang Hải Phong phá lên cười ha ha rồi nói:

- Thật là một cô nương ngốc nghếch!

Khẩu khí này thật giống một lão nhân.

Tịch Ti Ti bất giác đỏ mặt nhưng trong lòng nàng lại vui mừng khôn tả, bởi lẽ ít khi nàng thấy Giang Hải Phong cao hứng như vậy.

Giang Hải Phong vừa chèo thuyền vừa nói:

- Sắp đến đất liền rồi, cô nương mau cải trang đi thôi!

Tịch Ti Ti vội bới tóc rồi mượn một bộ y phục của Giang Hải Phong khoát bên ngoài.

Bộ dạng của nàng lúc này trông rất hoạt kê, khiến Giang Hải Phong cũng bất giác phì cười.

Lúc này có một chiếc thuyền đánh cá tiến gần về phía thuyền của bọn Giang Hải Phong, trên thuyền là một hán tử cường tráng, làn da cháy sạm nắng gió. Hán tử nhìn bọn Giang Hải Phong một lúc rồi lớn tiếng hỏi:

- Các người từ ngoài hải đảo đến, phải không?

Tịch Ti Ti liền gật đầu rồi giả giọng nói:

- Không sai, xin hỏi đây là nơi nào, làm sao lên bờ được?

Hán tử cười hì hì, nói:

- Đây là địa giới Sơn Đông, lên bờ là Lai Châu Phủ. Đi về phía trái chừng ba dặm là có bến thuyền, đi mau thôi, bọn ta còn phải thả lưới!

Lúc này mặt trời đã mọc, ánh hồng lấp lánh trên mặt biển tựa như hàng vạn con hồng xà đang giỡn sóng. Lúc này có hơn trăm ngư thuyền từ xung quanh đang dần dần tiến lại.

Giang Hải Phong vừa chèo thuyền đi được hơn trượng thì đột nhiên có một chiếc thuyền chài lướt tới như bay. Hắc y đại hán trên thuyền lớn tiếng nói:

- Con bà nó, không nhìn thấy hay sao mà còn xông vào nơi này? Nếu cá kinh động bỏ đi thì tiểu tử ngươi đừng mong sống với ông.

Giang Hải Phong chỉ chau mày, còn tịch Ti Ti nghe chửi thì bất giác nổi đại nộ, nàng quang người lại định xuất thủ nhưng Giang Hải Phong đã kịp dùng mái chèo ngăn cản. Chàng nói khẽ:

- Không cần hơn thua với người lạ, chúng ta tạm rút lui, để bọn họ thả lưới là xong.

Tịch Ti Ti nói:

- Người quá độ lượng rồi, theo ta thì cứ tiếp tục đi tới, thử xem bọn chúng dám làm gì?

Lúc này chiếc thuyền chài đã đến gần, hắc y đại hán buộc một dải lụa đỏ giữa thắt lưng, hai mắt mở to trừng trừng nhìn bọn Giang Hải Phong. Hắn liên tục phát tay và nói:

- Lui mau! Lui mau! Con bà người, các người từ đâu đến, mắt bị mù rồi chăng?

Giang Hải Phong quay đầu lại nhìn đại hán và cười nhạt nói:

- Mắt tại hạ bị mù nên nhìn không rõ. Xin các hạ cho biết phải đi như thế nào?

Hắc y đại hán quát lớn:

- Con bà người!

Lời vừa phát thì hấn vung chiếc sào dài đánh thẳng về phía Giang Hải Phong.

Tịch Ti Ti kinh hãi kêu thất thanh:

- Cẩn thận!

Nhưng nàng quên rằng, với thân thủ như Giang Hải Phong thì một dân chài há có thể dả thương được chàng sao?

Chiếc sào dài có bịt đầu bằng sắt sắp điểm tới trước mặt Giang Hải Phong thì bỗng thấy chàng vung hữu thủ lên chụp gọn đầu sào.

Hắc y đại hán không ngờ thiếu niên có vẻ thư sinh kia lại có thân thủ nhanh và chuẩn như vậy, hấn vội dùng lực lắc mạnh hai cái nhưng chiếc sào vẫn bất động như thiết sắt đóng vào đá. Hắc y đại hán chợt đỏ mặt, hấn lại lớn tiếng chửi:

- Tiểu tạp chủng!

Cùng lúc hấn vận lực đẩy sào tới trước, chiếc sào đã cong thành hình cung nhưng thân hình Giang Hải Phong vẫn không chút biến động.

Đại hán vội quay lại gọi đồng bọn:

- Các người mau đến đây!

Tiếng gọi vừa phát ra thì Giang Hải Phong vặn mạnh đầu sào, toàn thân cao to của hắc y đại hán bay lên không rồi rơi tũm xuống nước.

Hiện tại có gần trăm thuyền chài từ tứ phương bát hướng vây lại, có người lớn tiếng quát:

- Vây lấy hấn, đừng để hấn chạy thoát!

Lại có kẻ quát lên đầy sát khí:

- Giết tiểu tử đó đi, con bà nó!

Gần trăm chiếc thuyền ào ạt tiến đến, nhất thời làm láo loạn của một vùng biển, chẳng ai nghĩ đến việc đánh cá nữa. Ba chiếc thuyền lớn đi đầu chợt tách ra rồi phóng thẳng về phía thuyền của Giang Hải Phong. Trên ba thuyền lớn đều có ba đại hán khí thế hung tợn, tay lăm lăm cây xiên cá.

Lúc này Giang Hải Phong mới chậm rãi đứng lên, chàng cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cô nương chớ động, chờ xem tại hạ trừng trị bọn họ một trận.

Chàng vừa dứt lời thì ba chiếc thuyền lớn đã đến gần, đại hán trên thuyền bên trái để một chòm râu dê rất chướng mắt, áo không cài nút để lộ bộ ngực rắn chắc và vạm vỡ, thuyền chưa đến thì hấn đã lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, đến nơi này mà người dám giở thói hung đồ à?

Lời vừa dứt thì chiếc xiên cá trong tay chợt lay động rồi bay thẳng về phía Giang Hải Phong. Sau khi đối phương xuất thủ, Giang Hải Phong mới phát hiện trên cán xiên có buộc một sợi dây. Bọn người này bình nhật quen nghề đánh cá bằng xiên nên xuất thủ cực nhanh, cực chuẩn, dù là cá bơi trong nước cũng khó thoát, huống hồ là Giang Hải Phong đứng lơ lửng trên thuyền.

Nào ngờ Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng, rồi lắc mạnh chiếc sào. Rắc một tiếng vang lên, chiếc xiên cá bị đánh văng ra ngoài xa mấy trượng, ngay cả sợi dây dài cũng bị đứt. Chiếc thuyền của đối phương cũng bị chao động mạnh, nếu đại hán không kịp kềm chân xuống mạn thuyền thì e rằng đã lộn đầu xuống nước rồi. Tình cảnh này khiến những chiếc thuyền đã đến gần đều kinh hãi và loạn cả lên.

Vừa thấy đồng bọn thất thủ thì hai đại hán trên hai chiếc thuyền lớn khác lập tức đưa mắt ra hiệu rồi cùng phóng xiên cá tấn công Giang Hải Phong.

Đã đánh thì phải đánh cho đẹp, Giang Hải Phong nghĩ thế nên bất ngờ hú lên một tiếng, rồi tung người lên không trung chừng hai trượng. Thân hình chàng nhẹ nhàng uyển chuyển như chim nhạn, bọn dân chài thấy vậy thì kinh tâm động phách, nhất thời ngẩn cả người ra.

Giang Hải Phong tung người lên nhanh như chớp nhưng hạ xuống càng nhanh hơn. Thân hình vừa hạ xuống thì song cước phân ra, hai mũi chân điểm ngay vào hai chiếc xiên cá đang bay tới. Hai chiếc xiên cá lập tức đổi hướng, bay ra xa mười mấy trượng rồi rơi xuống biển.

Không những sợi dây trên cán xiên bị đứt mà hai đại hán bị thất thế, suýt chút nữa thì lộn đầu xuống nước. Cả hai kinh khiếp vô cùng, nên vội vàng chèo thuyền lui ra sau.

“Ầm ầm,” hai chiếc thuyền tông vào những chiếc thuyền giăng hàng ở phía sau và lập tức vỡ ra từng mảnh, hai đại hán cũng rơi tõm xuống nước.

Giang Hải Phong tung người hạ thân, xuất cước, toàn bộ những động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Nhưng sau khi hạ chân xuống thuyền của mình thì bỗng nhiên chàng phát hiện có một chiếc thuyền rất lớn từ trong bờ lướt ra.

Đứng trước mũi thuyền này là một đại hán mập lùn, thân mặc hoàng bào, sắc diện đỏ bừng bừng. Bốn tên chèo thuyền chỉ đóng khố và thắt dải lụa đỏ ngang lưng, mình trần trụi, trông rất tráng kiện.

Lúc này chợt nghe có người cao giọng nói:

- Tốt rồi, đảo chủ đến rồi, tiểu tử kia đừng mong chạy thoát.

Những kẻ vừa bị kinh khiếp trước đó đã lấy lại thần khí, có kẻ chửi lớn:

- Con bà nó, đến nơi này mà còn lộ uy phong à! Mọi người hãy vây hãm lại, chờ đảo chủ đến đối phó hần!

Người đông thế mạnh, một gọi mười, mười gọi trăm, thoáng chốc, bọn dân chài đã vây cả lại. Tuy nhiên, bọn họ vẫn giữ khoảng cách khá xa với thuyền của Giang Hải Phong. Lúc này chiếc thuyền lớn từ từ tiến vào vòng vây, đảo chủ mập lùn đứng trước mũi thuyền rất khí khái, thuyền chưa đến gần thì lão đã phát tay và lớn tiếng nói:

- Các người ngừng tay và lui ra sau, việc này để ta xử lý, hần chạy không thoát đâu.

Lời vừa dứt thì chiếc thuyền lớn đột ngột dừng lại, khoảng cách giữa hai thuyền không đầy một trượng. Vị đảo chủ mập lùn trừng mắt nhìn Giang Hải Phong, sắc diện vừa có vẻ kinh kỳ vừa pha chút phẫn nộ. Lão cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ từ đâu đến? Tại sao lại đến eo biển này của ta mà náo loạn, lẽ nào người chưa nghe nói về sự lợi hại của Náo Hải Thần Long Kim Giao?

Sống trên hoang đảo mười năm nên Giang Hải Phong đã dưỡng được tính cách lạnh lùng trầm tĩnh, chàng không muốn nói chuyện với người lạ, trừ phi là bất đắc dĩ. Lúc này nghe đối phương nói xong thì chàng chỉ cười nhạt một tiếng mà không nói gì.

Vị đảo chủ thấy đối phương không trả lời câu hỏi của mình thì cảm thấy đó là một sự sỉ nhục, lão cười nhạt rồi nói:

- Bằng hữu, người chớ giả vờ hồ đồ. Hủy thuyền, đả thương người, há có thể bỏ qua chuyện này sao? Nào, nào, mời người qua thuyền của ta để chúng ta tiện nói chuyện!

Giang Hải Phong vẫn làm như không nghe thấy gì, nhưng Tịch Ti Ti thì không nhẫn nại được nữa, nàng lớn tiếng nói:

- Lão mập kia, lão nói hưu nói vượn gì thế? Rõ ràng là người của lão ra tay hành hung người ta trước nên tướng công của ta mới trừng trị bọn họ, bây giờ lão lại trách bọn ta, há có lý như thế sao?

Nàng cười nhạt rồi nói tiếp:

- Ta khuyên lão hãy bớt gây phiền phức, mau đưa bọn ta lên bờ, bằng không thì ta thấy Náo Hải Thần Long lão phải xuống biển náo động một chuyến đấy.

Mấy lời này khiến cho vị đảo chủ giận đến phát run, nhưng lão biết đối phương chẳng qua là một tiểu thư đồng mà thôi, với thân phận của lão, nếu tranh cãi với một tiểu hài tử trước mặt thuộc hạ thì sau này há chẳng bị mọi người lấy làm chuyện cười sao? Vì thế lão cố nén nộ khí, lão cười nhạt rồi nói:

- Ai nói với tiểu cẩu người, chỉ cần chủ nhân người trả công đạo cho ta thôi.

Nói đoạn, lão quay đầu lại nói với một thanh y thiếu niên đứng phía sau:

- Châu Minh, người qua mời vị bằng hữu đó lên thuyền lớn của ta, chúng ta chiêu đãi chủ bộc họ đi chơi đảo một chuyến.

Thiếu niên kêu bằng Châu Minh này, vốn là nội diệt (cháu vợ) của Kim Giao, ngày thường giúp việc tạp vụ trên đảo và cũng theo Kim Giao luyện công phu mấy năm rồi. Lần này hắn theo Kim Giao đến đây, vốn cho rằng đối phương tất phải người đông thế mạnh, nào ngờ chỉ có hai người chủ bộc. Sau khi thấy bộ dạng nho nhã thư sinh của Giang Hải Phong thì Châu Minh càng có ý khinh thường. Nhưng hắn vẫn kỳ quái là hai người thế này mà cũng dám đến đây gây náo loạn, há chẳng phải tự tìm cái chết sao?

Hiện tại hắn đáp lời Kim Giao rồi cười nhạt, nói:

- Đối phó với hạng tiểu tử này mà cũng là đại sự sao?

Lời vừa dứt thì thân hình chợt tung lên không rồi nhắm mũi thuyền của Giang Hải Phong mà hạ xuống. Lá gan của Châu Minh quả thật là không nhỏ, chiếc thuyền của Giang Hải Phong vốn chẳng to lớn, lại chất đầy thư tịch và vì vậy nên chẳng còn chỗ trống, thế mà Châu Minh vẫn dám tung người phóng qua.

Lần này Giang Hải Phong không cần động thủ nữa, vì đã có người xuất thủ thay cho chàng.

Thân hình Châu Minh vừa hạ xuống thì chiếc thuyền nhỏ lắc mạnh một cái, cùng lúc đó, hắn sải bước tới trước và đột nhiên xuất hữu thủ với thế Thần Long Thám Trảo chụp thẳng vào lưng Giang Hải Phong. Nhưng chưởng thế của Châu Minh chưa chạm vào y phục của Giang Hải Phong thì hắn cảm thấy bên người thiếu niên này dường như có một đạo tiềm lực vô hình khiến cho thế chưởng của hắn không thể nào bức đến gần.

Châu Minh ngằm kinh hãi và cảm thấy bất ổn. Ngay lúc đó thì Tịch Ti Ti từ phía sau bổ nhào tới. Nàng quát lớn:

- Cút đi cho ta!

Lời phát, chưởng phát. Ngọc chưởng kèm theo một đạo kinh phong ào ào xông tới. Châu Minh kêu thất thanh một tiếng rồi vội thu thế chưởng, xoay người tránh né. Nhưng chưởng lực của Tịch Ti Ti đã xuất, dù Châu Minh muốn tránh né cũng không kịp.

Chợt nghe đảo chủ Kim Giao lớn tiếng gọi:

- Mau nằm xuống phía trước!

Sự chỉ giáo của Kim Giao quả nhiên rất cao minh, nhưng Châu Minh vẫn không kịp thi triển. Chỉ nghe “bình” một tiếng, ngọc chưởng của Tịch Ti Ti đánh trúng ngay

giữa lưng đối phương. Tuy nhiên không có ý hạ độc thủ nhưng đang lúc tức giận nên chưởng lực không nhẹ tí nào. Toàn thân Châu Minh như cánh diều đứt dây, bay bổng lên không rồi rơi âm xuống nước. Mấy chục dân chài vội nhảy xuống cứu vớt, nhất thời mặt biển biến thành một trường đại loạn.

Náo Hải Thần Long Kim Giao trên thuyền cũng bất giác ngẩn người. Lão không ngờ một tiểu thư đồng lại có thân thủ lợi hại như vậy, từ đó mà suy đoán thì thân thủ của vị chủ nhân kia ghê gớm đến độ nào rồi.

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động trên thuyền, chàng nhìn Tịch Ti Ti và mỉm cười nói:

- Đánh rất hay!

Tịch Ti Ti cũng đắc ý, nàng cười lớn rồi nói:

- Chúng ta đừng để ý đến bọn chúng, đi thôi!

Giang Hải Phong gật gật đầu, Tịch Ti Ti ngồi xuống dùng hai tay chèo thuyền, chiếc thuyền nhỏ từ từ hướng mũi vào bờ.

Náo Hải Thần Long Kim Giao trừng mắt nhìn đồng bọn rồi đột nhiên dậm chân, quát lớn:

- Mau truy theo!

Mấy chiếc thuyền chài lập tức lướt sóng truy theo như bay.

Kim Giao lại lớn tiếng nói:

- Những thuyền vây phía trước không được để cho bọn chúng chạy thoát!

Nói đoạn lão vào trong thuyền lấy ra một chiếc cung, lắp lên một mũi tên có chiếc lông chim trắng rồi nhắm lưng Giang Hải Phong mà xạ tiễn.

Nhưng dường như sau lưng Giang Hải Phong cũng có mắt, mũi tên bay gần tới thì hữu thủ của chàng bất ngờ vung ra sau, mũi tên bị kẹp gọn giữa hai ngón tay. Chàng quay đầu lại nhìn Kim Giao và mỉm cười, tay phải đưa lên cao, hai ngón tay kẹp mạnh lại, “rắc” một tiếng, mũi tên lập tức gãy đôi.

Kim Giao lại tiếp tục xạ tiễn, mũi tên thứ hai nhắm vào yết hầu, mũi thứ ba nhắm vào mạn sườn trái của Giang Hải Phong. Song tiễn kèm theo kinh lực bay vù vù, thế bay khó có thể ngăn cản nổi. Nhưng dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến cho vị thiếu niên kỳ hiệp này kinh tâm. Chàng xuất thủ ra chiêu với thái độ ung dung tự tại. Khi hai mũi tên bay gần tới thì song thủ của chàng chợt vươn ra ngoài, một cao một thấp bắt gọn hai mũi tên một cách dễ dàng. Cũng giống như lần trước, chàng dùng hai ngón tay kẹp mạnh, hai mũi tên lập tức gãy thành bốn đoạn và rơi xuống nước.

Sau khi bắn ba mũi tên mà không dả thương được đối phương thì sắc diện của Kim Giao đã trở nên nhợt nhạt. Hiện tại lão mới biết, hôm nay mình gặp phải kỳ nhân thật sự rồi. Lão kêu thất thanh một tiếng rồi không dám xạ tiễn nữa.

Giang Hải Phong xạ hàn quang nhìn bọn dân chài cản đường phía trước, chàng phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói:

- Dân chài tứ phía nghe đây, kẻ nào nhường đường cho ta đi thì sống, kẻ nào ngăn cản ta tất phải chết!

Bọn dân chài thấy đảo chủ đang đứng ngăn người trước mũi thuyền, không có mệnh lệnh gì nên lập tức cho thuyền tản ra, nhường đường cho bọn Giang Hải Phong đi. Hàng trăm cặp mắt nhìn theo thuyền của Giang Hải Phong vào bờ, nhưng không một ai dám lên tiếng hoặc có thái độ gì để ngăn cản. Thế là Giang Hải Phong và thư đồng Tịch Ti Ti của chàng tiến vào Trung Nguyên, bắt đầu một chuyến hành tẩu với những chuyện không tầm thường của bọn họ.

o O o

Một chiếc thuyền buồm lớn cập vào bờ khi mặt trời lặn, địa điểm là một vùng biển thuộc eo biển Lao Sơn. Trước mũi thuyền có năm chiếc hình nộm bằng giấy, hai bên có đuốc sáng rực với cờ rủ không ngừng lay động trong gió. Nhìn vào trong thuyền thì bất kỳ người nào cũng kinh tâm động phách.

Thì ra trong thuyền có năm cổ quan tài đen ngòm được sắp thành hàng ngay ngắn.

Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão đứng bên cạnh năm cổ quan tài, thân mặc đồ trắng, sắc diện vàng vọt thảm nảo.

Thuyền cập bến đã lâu nhưng lão vẫn chưa nhận ra. Đôi mày của lão chau khít lại, thần thái nặng nề. Đại đệ tử, Tả Tỷ Song Dao Khuu Nhất Minh và tứ đệ tử Độc Chưởng Khai Sơn Tả Kim Bằng của lão, đang đứng hai bên cửa khoang thuyền, tất cả đều mặc tang phục, sắc diện vô cùng trầm trọng. Hai người này đưa mắt nhìn nhau rồi Tả Tỷ Song Dao Khuu Nhất Minh quay người, cung thủ bấm báo:

- Khởi bấm sư phụ, đã đến eo biển Lao Sơn rồi, mời sư phụ xuống thuyền trước để bọn đệ tử tiện việc đưa linh quan của các vị sư thúc lên bờ.

Lúc này Chu Kỳ mới sức tỉnh, lão chớp chớp song mục và gạt đầu rồi thở dài, nói:

- Đến rồi à? Nhất Minh, người lên bờ trước xem thử vị bằng hữu cũ của ta có đến không?

Khuu Nhất Minh cúi người đáp:

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói đoạn, hấn quay người phóng bước lên bờ, đi được mấy bước thì bỗng nhiên thấy một vị thiếu niên mặc thanh y lao tới, người này cung thủ hỏi:

- Xin hỏi lão huynh, đây có phải là thuyền của Chu lão tiên bối không?

Khưu Nhất Minh quan sát đối phương một lúc rồi trầm giọng nói:

- Túc hạ là ai? Sao lại tùy tiện cản đường tại hạ?

Thanh y nhân hơi đỏ mặt, hấn gượng cười và nói:

- Xin huynh đài yên tâm, tại hạ họ Yến tên Kiếm Phi, gia tổ là Yến Cửu Công, vốn là chỗ bang giao cố cựu với Chu, Nam nhị vị tiên bối. Vì Chu lão tiên bối đến hơi muộn nên gia tổ lệnh cho tiểu đệ ra nghênh đón, xin huynh đài chiếu cố cho!

Nói đoạn, hấn lui ra sau một bước, đứng theo bộ thế hình chữ đinh, phong độ cốt cách khá phi phàm.

Tả Tử Song Dao Khưu Nhất Minh nghe vậy thì liền thay đổi thái độ, hấn cung thủ đáp lễ và nói:

- Hóa ra là Yến thiếu hiệp, tại hạ thất lễ rồi. Tại hạ là Khưu Nhất Minh, gia sư là Chu Kỳ, hiện đang ở trong thuyền kính chờ đại giá của Yến lão tiên bối. Yến thiếu hiệp chờ tại hạ vào thuyền bẩm báo một tiếng.

Yến Kiếm Phi cung thủ, nói:

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Miệng nói nhưng mục quang của hấn quan sát những đồ tang trên thuyền với thái độ kinh ngạc, nhất thời hấn nghĩ không thấu vì nguyên nhân gì mà Khưu Nhất Minh mặc tang phục.

Một lát sau thì Khưu Nhất Minh quay ra, hấn nghiêm túc nói:

- Gia sư có lời mời, xin Yến thiếu hiệp mau lên thuyền!

Yến Kiếm Phi cúi người, nói:

- Tại hạ cũng đang muốn bái kiến!

Nói đoạn hấn cất bước đi lên thuyền, đến cửa khoang thuyền, Yến Kiếm Phi lại hành lễ với Độc Chuởng Khai Sơn Tả Kim Bằng rồi mới vào trong.

Chu Kỳ đã đứng chờ bên trong, lão gượng cười nói:

- Là Yến thiếu hiệp chăng? Lão phu Chu Kỳ thất nghinh rồi.

Yến Kiếm Phi đã ngưỡng mộ đại danh của Liêu Đông nhị lão từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt. Tuy nhiên, vừa thấy Chu Kỳ thì hấn bất giác kinh hãi, bởi lẽ sắc diện của nhân vật uy chấn võ lâm Liêu Đông này tựa như người vừa sống lại sau một

trận bạo bệnh. Giọng nói cũng chẳng có chút khí lực, thần thái tiêu tụy, trông cứ như người sống trên một thân thể chết vậy.

Nhưng bất luận thế nào thì Yến Kiếm Phi cũng không dám chậm trễ, hấn vội quỳ gối hành đại lễ.

Chu Kỳ vội vàng đỡ hấn dậy và nói:

- Yến thiếu hiệp không cần đa lễ!

Yến Kiếm Phi cúi người, nói:

- Yến Kiếm Phi tham kiến lão tiền bối, hai tháng nay vì có bệnh nên gia tổ không ra khỏi cửa, do vậy cũng không tiện xuất diện nghênh tiếp, vẫn bối vâng mệnh đến đây cung nghênh.

Chu Kỳ đưa tay vuốt chòm râu bạc và buồn bã nói:

- Cửu Công còn nhớ tình cũ là quý lắm rồi, mọi chuyện xin để gặp mặt rồi hãy nói.

Lão ngừng lại thở rồi nói tiếp:

- Lão phu cần dùng năm cỗ xe mã, chẳng hay thiếu hiệp có đưa đến không?

Yến Kiếm Phi cúi người, nói:

- Đã tuân mệnh đưa đến, hiện đang chờ sẵn trên bờ. Lão tiền bối cần vận chuyển vật gì, cứ chỉ bảo cho vẫn bối là được.

Chu Kỳ gượng cười, nói:

- Được rồi!

Lão quay ra cửa khoang gọi Tả Kim Bằng:

- Kim Bằng, người kéo màn phía sau thuyền ra rồi giúp Yến thiếu hiệp xuống khoang nhé!

Tả Kim Bằng đáp một tiếng rồi bước đến kéo bức màn trắng ra.

Yến Kiếm Phi vừa quét mục quang nhìn vào thì bất giác biến sắc. Hấn lui lại một bước và kêu thất thanh:

- Lão tiền bối... Những quan tài này là...

Chu Kỳ cười thảm nảo, lão nói:

- Đây là linh quan của Nam Hoài Nhân, nghĩa đệ của lão phu và mấy vị bằng hữu, hiện đang muốn nhờ một góc trong quý trang viện để đặt mấy cỗ linh quan này.

Yến Kiếm Phi rùng mình, hấn nói:

- Nam lão tiền bối qui tiên khi nào? Sao không nghe gia tổ nói đến? Chuyện này...

Chu Kỳ liên tục lắc đầu và cười gượng, hai khóm mắt già lão chợt long lanh ngấn lệ, lão bi phần nói:

- Yến thiếu hiệp, đây không phải là nơi để nói chuyện, chờ đến lúc gặp lệnh tổ thì lão phu sẽ nói rõ mọi chuyện.

Yến Kiếm Phi không dám hỏi nhiều, hấn vội vàng hành lễ rồi quay người lui bước ra ngoài và gọi thêm mấy hán tử vào. Dưới sự giúp đỡ của hai đệ tử của Chu Kỳ thì chẳng mấy chốc năm cỗ quan tài đã được đưa lên bờ và xếp vào xe.

Chu Kỳ và Yến Kiếm Phi ngồi chung một cỗ xe, Tả Tử Song Đao Khuu Nhất Minh và Độc Chuồng Khai Sơn Tả Kim Bằng cỡi ngựa hộ tống phía sau năm cỗ linh xa. Đoàn xa mã nhằm hướng nam Lao Sơn mà trực chỉ.

Yến gia ở Lao Sơn là một đại trang viện, chủ nhân Yến Cửu Công thường hành thiện bố thí nên khá có ảnh hưởng trong vùng. Ngoài một số ít người ra thì không ai biết vị lão nhân này là một nhân vật võ lâm có nhiều tuyệt kỹ. Mấy mươi năm trước, khi còn ở Sơn Tây, với một thanh Hồ Hình Kiếm trong tay, Yến Cửu Công đã từng làm những chuyện kinh thiên động địa. Do lão thích mặc bạch y nên cố nhân thường gọi là Bạch Y Tẩu. Đó là những chuyện của nhiều năm về trước.

Nhưng từ khi đến Lao Sơn này, nhi tử của lão vừa cần cù vừa tiết kiệm nên đã sớm lập được một đại trang viện dưới chân núi Lao Sơn, gia thế giàu có thuộc loại nhất nhì trong vùng. Yến Cửu Công cũng không nhắc đến chuyện đao kiếm nữa nên người vùng này dường như không ai biết lão là một quái kiệt võ lâm.

Đoàn linh xa của Chu Kỳ chưa đến thì Yến gia đã có tin tức. Yến Cửu Công lập tức sai người mở cửa trang viện nghênh đón. Còn bản thân lão thì ngồi trên một chiếc ghế bông, chờ gặp vị bằng hữu cũ đã mấy mươi năm không gặp.

Cuối cùng thì đoàn xa mã cũng đến trước trang viện, năm cỗ linh xa và hai kỵ mã dừng lại trong bụi đất mịt mù.

Chu Kỳ sợ chủ nhân kiêng kỵ nên cho dừng linh xa ngoài cổng rồi cũng Yến Kiếm Phi vào trang viện trước.

Sau khi gặp mặt thì Chu Kỳ mới phát hiện vị lão hữu Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công này già hơn trước khá nhiều. Nhưng nhìn qua song mục lấp lánh của lão nhân này thì có thể biết, tuy y vật sung túc, no ấm, hưởng cảnh an nhàn nhưng lão ta vẫn không quên luyện công phu. Ngược lại, nội công càng thâm hậu hơn trước rất nhiều.

Chu Kỳ vô cùng khâm phục, thấy người mà nghĩ đến mình, sự thương tâm khiến lão bất giác rơi lệ. Lão run run bước tới, nắm chặt hai tay Yến Cửu Công và kêu lên:

- Lão ca ca...

Yến Cửu Công thấy Nam Hoài Nhân không cùng đến và thái độ của Chu Kỳ như vậy thì biết ngay là có chuyện bất ổn. Lão liền hỏi:

- Nam lão nhị đâu?

Chu Kỳ hắng giọng rồi nói:

- Đã... đã chết rồi! Lão ca ca, chuyện này nhất thời không thể nói hết...

Yến Cửu Công ra hiệu cho gia nhân lui ra ngoài rồi nói:

- Nào, Chu huynh đệ có thể nói rồi đây. Thân thể của Nam lão nhị chẳng phải luôn cường tráng đó sao?

Chu Kỳ nói:

- Linh xa hiện dừng bên ngoài, nếu lão ca không kiêng kỵ gì thì hãy cho người đưa vào trước rồi tiểu đệ sẽ nói rõ mọi chuyện.

Yến Cửu Công rất ngạc nhiên nhưng lão cũng gật đầu ngay, sau đó lại ra lệnh cho Yến Kiếm Phi phụ trách việc vận chuyển linh xa vào trang viện.

Tại đại sảnh, hai lão nhân tóc bạc nói chuyện mãi đến nửa đêm. Sau khi nghe Chu Kỳ thuật lại toàn bộ sự việc, Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công trầm mặc trong thời gian nửa tuần trà mà không nói gì.

Chu Kỳ gương cười, nói:

- Lão ca ca, theo hiểu biết của lão ca thì thiếu niên đó là đệ tử của ai, làm thế nào hắn có thân thủ như vậy?

Yến Cửu Công chậm rãi lắc đầu, lão hắng giọng rồi nói:

- Chuyện này... Yến mỗ cũng không được rõ.

Lão ngừng một lát rồi cười nhạt, nói:

- Lão bằng hữu, không phải ta bênh vực cho đối phương, nhưng với hành vi của các người thì đó cũng là chuyện tự chuốc nhục vào thân mà thôi.

Chu Kỳ ngẩn người, Yến Cửu Công lại nói:

- Hắc Bạch Vô Thường, ta đã sớm biết hai lão quỷ này, không chuyện ác gì mà bọn chúng không làm. Chu huynh đệ... Ôi! Sao các người lại đi chung với bọn chúng? Quả thực là các người đã làm chuyện hoang đường rồi.

Chu Kỳ cười nhạt, nói:

- Chuyện đến nước này thì còn nói những điều đó làm gì?

Bỗng nhiên lão đứng lên và nói tiếp:

- Lão ca ca đã nói như vậy thì tại hạ cũng không dám làm phiền.

Nói đoạn, lão định quay người đi ra nhưng Yến Cửu Công liền giữ lại và nói:

- Người vẫn nóng tính như xưa, nếu ta không niệm tình cũ thì há để cho người vào cửa? Chu huynh đệ, người hãy bình tĩnh ngồi xuống đã!

Lúc này Chu Kỳ mới yên tâm ngồi xuống, sắc diện đầy vẻ buồn phiền.

Yến Cửu Công nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Nếu thật như người nói thì thiếu niên họ Giang kia quả là một nhân vật đáng sợ, chỉ có điều ta lại nghĩ không ra...

Chu Kỳ cắt lời, nói:

- Sở dĩ tại hạ vận chuyển linh quan đến đây là vì biết lão ca lịch duyệt hơn người, kiến văn quảng bác, hoặc giả từ vết thương của người chết mà tìm ra chút manh mối...

Yến Cửu Công nghe vậy thì liền đứng lên, lão gượng cười nói:

- Vậy thì chúng ta cùng đi xem linh quan trước rồi hãy nói.

Chu Kỳ gật đầu nhưng lại hỏi:

- Nghe nói lão huynh đang có bệnh phải không?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói:

- Chỉ là bệnh già mà thôi, vì muốn tránh những chuyện phiền phức nên đành phải làm thế. Bọn ta đều là người dày dặn phong trần, những bệnh xoàng há có thể làm khó được bọn ta?

Nói đoạn, lão khẽ điểm chân xuống mặt đất thì đã nghe “soạt” một tiếng, toàn thân lão xuyên qua cửa sổ như một bóng chim. Yến Cửu Công quay đầu lại và vẫy tay nói:

- Nào, đi theo ta. Việc này không tiện để cho người ngoài trông thấy và cũng để tránh những nghi ngờ nên chúng ta tự đi thôi.

Chu Kỳ gật đầu rồi tung người phóng theo. Hai lão thi triển thân pháp lướt đi về phía đề quan tài. Chẳng mấy chốc thì Yến Cửu Công và Chu Kỳ đã vào phòng đặt năm cỗ quan tài.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nhìn mấy cỗ quan tài và thở dài rồi nói:

- Không ngờ một đời tunh hoành của Nam lão nhị lại kết thúc trong tay một thiếu niên, đây là chủ định trong thiên mệnh sao?

Lão bước đến cạnh áo quan của Nam Hoài Nhân rồi đột nhiên xuất thủ mở nắp quan tài. Chu Kỳ cầm đuốc bước tới, ánh đuốc soi rõ khuôn mặt vô thần của Nam Hoài Nhân, cả hai lão bất giác cùng thở dài và rơi lệ.

- o O o -